

DEBRECZENI ELLENŐR.

Politikai, közgazdászati s társadalmi lap.

A SZABADELVÉPÁR KÖZLÖNYE.

Megjelen hetenkint ötször, u. m. Hettőn, Kedden, Szerdán, Csütörtökön és Szombaton.

Hirdetési díj: öt hasabos pentos 5 krajczár. Nagyobb terjedelmű s több ízben megjelent hirdetéseknek leengedési törvény. Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nyitási költségek minden sora 20 kr. Elosz. a szerkesztő által vétetnek fel. — A hirdetéseknek a szerkesztőségben és kiadói irodában. — Az ellenőri s hirdetésügyi pénztár a kiadói hivatalba, a lap szerkesztéséhez tartozó költségek a szerkesztői irodába a városháza épülete alatt (Rózsater) cimeződik.

Előfizetési feltételek: helyben hához hordva vagy vidékre postán küldve. Egész évre 10 frt. Félévre 5 frt. Negyedévre 2 frt 50 kr. Egy órára 1 frt. Előfizetheti helyben a kiadói hivatalban a debreczeni szerkesztőségben, aztan Telegdi K. Lajos és ifj. Csáthy Károly könyvkereskedésében, vidéken a postahivataloknál.

Debreczen, febr. 15.

(=) A bankkérdésben és az ezzel összefüggő magyar kormányválságban a tegnapi nap folyamán vajmi kevés, vagy éppen semmi nem történt. Ugy látszik, hogy az osztrákminiszter urak addig, míg az osztrák alkotmányhi párt már többször emlegetett illése meg nem tartatik, nem érzik magokat felhatalmazva arra, hogy érdemleges nyilatkozatokat tegyenek. A tegnapi tartott konferenciában az osztrák és magyar minisztereken kívül Lucam és Pipitz urak is részt vettek.

A miniszterek tegnapi előtti találkozásáról a Lloyd a következő táviratot közli:

Tisza és Széll jelzett találkozás az osztrák miniszterekkel ma történt meg — Auersperg herczegnél. Az osztrák részről kitárába helyezték a mint hírlétek, Magyarország elvi álláspontjának teljes megfelelő nyilatkozat a paritás kérdésében, osztrák részről nem következett be. Magyar részről újra kijelentették, hogy a kérdésben az általuk felállított elvtől a legesélyesebb mérvenben sem hátrálhatnak. Ezután a két más, még meg nem oldott eltérő pont (Magyarország dotációja s az igazgatóságok hatásköre) került előzetes megbeszélés alá. Azt akarják megkéríteni, — nem lehetne e előbb a két kérdés iránt meg egyezni, úgy hogy ha az sikerülne, a paritás kérdése maradna fen egyetlen megoldatlan kérdésként. Minthogy azonban a két másik elérés első sorban banktechnikai természetű, — azokra nézve csak előzetes eszmecsere folyt, mely holnap egy második tanácskozáson Auerspergnél a bank képviselőinek részvételével folytatnatti fog. Csak ennek egy vagy más irányban való elődöntése után kerül a paritás kérdésében való határozásra a sor.

Az „Ellenőr“ tegnapi száma Tisza új megbízatására vonatkozólag egy levelet hoz Bécsből, melyből a következőket közöljük:

Tisza, ő felsége főlözöltására kijelentette, hogy a leköszönt kormány ma is határozottan azon álláspontoz ragaszkodik, a melyen az alkudozások megtörté, és így újabb kormányalakításra mindaddig nem vállalkozhatik, míg az iránt teljes garanciák nem nyujtatnak, hogy az osztrák kormány ezen álláspont elfogadása mellett diszuntálja meg a kérdést, és a paritás formájának határozott kifejezést ad a generalisra összeállításában. O felsége főlözött fogadta Auersperg osztrák miniszterelőnököt ki is ezen fogadtatás után a Bécsben időző ideiglenes magyar kormány tagjait ma déli 12 órára értekezletre hívta meg.

Tehát mindenekelőtt nem áll, hogy Tisza ez óráig egy kormány alakítását elvállalta volna, valamint az sem, hogy a magyar propositiók további alkudozás tárgyát képeznek. — Azon nézet és vélemény van itt az osztrák kormányhoz közel álló körökben elterjedve, hogy az osztrák kormány a magyar propositióknak lényegében megfelelő indítványt fog előterjeszteni; mint értesülve vagyok a paritás kérdésének elejtése mellett a magyar kormány tagjai semminemű megbeszélésbe beleereszkedni nem fognak; ezt azért kívánom egyeztetni mindenkora megírni, hogy minden ezzel ellenkező hírek egyezményenkorra czáfalatlal szolgáljon.

A párisi közkiállításra vonatkozólag a kereskedelmi miniszter felhívást intézett a hazánk területén létező összes kereskedelmi és iparkamaraikhoz, melyben el van mondva, hogy a magyar kormány a párisi közkiállításra való részvételt elhatározta, s megkezdettnek véli az időt a kiállítási ügyek országszerte való szervezésére. — Ki van emelve e felhívásban hogy hazánk számára a közkiállításra való részvétel csak 4—5000 négyzet méternyi terület fog jutni, s a helyi ily szük voltánál fogva csak is oly tárgyak kiállítására kell szoritkozni, melyek kivitelezését képeznek, vagy a melyek versenyképessége azok kiállítását az országra nézve hasznossá teszi. — Ez ügyek megbeszélésére egy enquete fog össze ülni e hó 26 fővárounkban a tekintélyes keres-

kedők és iparosok közül. A fentebb érintett felhívást alább egész terjedelmében hozza a punk.

Az igazságügyminiszterium a következő körrendeletet intézte az összes királyi bíróságokhoz: A földadónak, a községek által vezetett pontos nyilvántartását nagy mérven akadályozza azon körülmény, hogy a tulajdonjog telekkönyvi bekebelezését elrendelő végzése az illető községek előjárásával nem közzététvén, azok a birtokváltozásokról tudomással nem bírnak. Felhívom emel fogva az illető kir. bíróságokat: hogy a fennhivatkozott czél eléréséhez szempontjából akként intézkedjenek: miszerint jövőben minden, a tulajdonjog telekkönyvi bekebelezése tárgyában hozott végzés, az illető község előjárásának egy példányban megküldessék.

Midhát pasa

bukása felől még mindig jönnek az érdekes részletek. A „Vakít“ című felhivatalos török lap írja:

„Az exnagyvezér az alkotmányt kizárólag a maga művének tekintette, s f-ljogositva hitte magát arra is, hogy ezt ne nagyon respektálja. Sürgette Ghalib pasa és más hivatalnokok elmozdítását s némely közigazgatási rendszabályokat, minő a fokornányozók szaporítása, az alkotmányra való minden tekintet nélkül akarta keresztül vinni, holott az alkotmánychárta azt rendeli, hogy mindezen kérdések a parlament határozatainak vannak fenntartva. Hivatalnokoskodása alatt a szultán prerogatívái ellen irányzott merényletek jelei valának észrevehetők. Ezen alkotmányellenes cselekedetek Midhát pasa közelében álló némely gyanúsitásmál és erőszakoskodásnál Midhát irányában s gondolkodó embert, meg a kritikát ki nem elégíthetik.

Ezen felhivatalos kommunikéből látszik, hogy a török kormányok ugyan semmi kézzelfogható okai nincsenek Midhát származására. Ha volna, bizonyára közzétette volna azokat; a miket közzétett, azok nem egyebet gyanúsitásmál és erőszakoskodásnál Midhát irányában s gondolkodó embert, meg a kritikát ki nem elégíthetik.

A „Vakít“ Ghalibpasa elmozdításáról beszélt. Ez egy történet, hogy a pasa mint pénzügyminiszter, folytatni akarva a régi romlott vezért, egy fél millió török lírát szállított be a szultán palotájába a nélkül, hogy arról a nagyvezér előzetesen értesítette volna. Midhát ezért szót emelt a szultánál kimutatta az eljárás szabályellenességét, mely a régi bukott rendszer viszárságára és viszársáseire emlékeztet, követeltvén Ghalib elmozdítását. A szultán csak nagy nehezen tett eleget Midhát kívánságának; de még is csak teljesítette. Ere három nap múlva Midhát három keresztény főkományozót akart kinevezni: Karatheodori Sándort a dunai vilajetbe, Kostaki Adassidit Janinába és Odián effendit Smyrnába. A szultán azonban szétépte Midhát szeméi előtt a névsort és kinevezési okmányt.

Midhát erre elhagyta bőszen a palotát s betegnek tette magát. Többször hivatott a szultán által, de mindannyiszor betegséggel mentegedőzött. Így fejeit ki az ellenszenv uralkodó és nagyvezér között.

Mint a „Pol. Corr.“ konstantinápolyi levelezője írja, a közönség erősen követel felvilágosítást e rejtélyes esetről, főleg miután nem hiszi el a szultán tanácsadónak perfid insinuatióit.

Midhát nem konspirált sem uralkodója, sem hazája ellen. Búne mindössze az volt, — hogy a császári udvar koltekezését szűkebb körök közé akarta szoritani, s e küzdelemben elbukott. Mint az idézett lap levelezője írja, a vizályra okot legelsőb Ghalib pasa

pénzügyminiszter adott ki a szultán kívánatára egy fél millió török lívert bocsátóti az udvar rendelkezésére, amélkül, hogy arról a nagyvezér értesítette volna. A nagyvezér értesülvén ezen ügyről, — paszást emelt a szultánál s a pénzügyminiszter elbocsátását követelte. Hosszas vonakodás után a szultán végre engedett, de nem bocsátotta meg Midhát nyakasságát. A szultán és Midhát között nagy fokú bizalmatlanság fejlődött ki. Három nappal később Midhát a szultántól három keresztény vali kinevezését követelte. Ekkor a szultán megbeszélte magát a nagyvezér szemé láttára elszakította a kinevezési okmányt. Midhát pasa eltávozott a palotából s betegnek jelentette magát. A szultán többször küldött érte, de ő nem ment hozzá, rosszulletett hozván felmentését. A padásák ekkor komolyan m-gharagudott s Midhát elenségei felhasználták az alkalmat, hogy végleg elvonják tőle a szultán kezét. Ekkor gondolták ki Mahmud pasa a szultán sógora, Redif pasa külügyminiszter, — Omer Fezzi pasa rendorminiszter és társaik az összeesküvésit mesét, — melynek Midhát pasa áldozatul esett.

Ezen vezéreket szem előtt tartva, az enquete feladatátul következő pontokat tűzöm ki: 1) Kijelölés azon csoportoknak és osztályoknak, a melyeket illetőleg Magyarország képvisellete a kiállításon kívánatos. 2) A gyűjteményes kiállítások szervezése. 3) A vidéki kiállítási bizottságok székhelyeinek, területeinek, és működési körének meghatározása. 4) A bejelentési határidő meghatározása. 5) A kiállítási tárgyak előleges bírálatának szabályozása. 6) A kiállítási tárgyak gyűjtésének módzatai. 7) A mi az első pontot illeti, szükséges, hogy a mellékelt 3 rendbeli közlemény elsőjébe kebelében mihamarabb tanácskozás tárgyává tegye, és e részbeni javaslatát küldöttjei által az enquete el- terjeszse. Egyáltalában az ügy érdekében kívánatos, hogy a mennyiben (czím) a tárgyalás kitűzött pontok egyikét vagy másikát, illetőleg eddig még nem nyilatkozott volna, azokat az enquete-et megelőzőleg tárgyalja, s így lehetővé tegye, hogy küldöttjei nem csupán egymás nézeteiket, hanem a (czím) felfogását is egymásolthassák. Az enquete megtartására f. hó 26-át tűzöm ki, a mely napon reggeli 9 órakor a keresk. miniszterium tanácstermében a tanácskozmányok megindittatni fognak. Ezen enquete-be (czím kebeléből ad I. 1) báró Kocmeister Frigyes elnök, Ráth Károly alelnök és dr. Szvetenay Miklós kamarai titkár urakat, 2) Schauder Frigyes titkár urat, 3) Flaudor Ignác elnök és Schindler Ferenc titkár urakat, 4) Deil Jenő titkár urat, 5) Strasser Albert titkár urat, 6) Gáman Zsigmond titkár urat, 7) Dück Jozsef alelnök urat, 8) egy kiállítási ügyekben jártas tagot, 9) Gáál Jenő titkár urat, ad H. Korizimes László alelnök, Möriz Pál titkár, Térey Pál és dr. Rodiczky Jenő, egyesületi tag urakat, ad III. dr. Szabóky Adolf alelnök és Posner Károly egyleti tag urakati ad IV. Reitz F. elnök urat és egy kiállítási ügyekben jártas tagot, ad V. egy kiállítási ügyekben jártas tagot, ad VII. egy kiállítási ügyekben jártas tagot, ad VIII. Gamauf Vilmos urat, hívom meg. A kiküldetés eszközésére vonatkozó jelentését az enquete megtartása előtt ideje korán elvárnom. Budapest, 1877. február 10-én. Trefort s. k.

Párisi világkiállítás.

A földművelés, ipar és kereskedelemügyi miniszter a következő rendeletet küldte meg: I. A kereskedelmi és iparkamarának Budapest. Pozsonyban, Sopronban, Kassán, Temesvárott, Kolozsvárott, Brassóban, Debreczenben, Aradon. II. Az orsz. gazd. egyesület. III. Az orsz. iparegyesület. IV. Az orsz. földtani társulat. V. Az orsz. mernökegyet. VI. Az orsz. erdészeti egyesület. VII. Az erdélyi pinceegylet elnökségének.

Az 1878 ki évi párisi közkiállításra vonatkozó eddigi közleményekből értesülve van a hazai közönség, hogy a magyar kormány e vállalatban való részvételt elhatározta, és az alapon a további lépéseket megtette.

A külügyminiszter utján a francia kormányval folytatott előzetes tárgyalások nagyobbbrést befejeztvén, megérkezettnek vélem az időt, a kiállítási ügynek országszerte leendő szervezésére.

Számosak azon kérdések, melyek megoldásra várnak, a mi leggyorsabban és legcélszerűbben az által velek biztosíthatni, ha az erre hivatott testületek és egyletek egyrészt az eddig megjelent közleményeket előereszt tanulmányozás tárgyává teszik, és másrészt, ha azok szakképzett képviselőinek egy a vezetése alatt miniszterium kebelében tartandó enquete-ben leendő meghívások által alkalmat nyujtok úgy az egyes vidékek kívánságainak nyilvántására, valamint a különböző mivélési ágak érdekében érvényesítésére.

Hozy (czím) ezen közleményekben foglalt általános határozatoknak a fenfogló hazai vizsgonyokra leendő helyes alkalmazása által magának megfelelő képet alkosson, és hogy másrészt az említett enquete feladatának megfellelhesen, mindenekelőtt szükségesnek tartom (czím) különös figyelmű, már most két fontos körülményre irányozni.

Ertem a Franciaország részéről a külalalmoknak rendelkezésére bocsátott terület vizsgonyait, és a részvételnél által felmerülő kiadásokat.

A kiállítási területet és mindenekelőtt Magyarország szánt térség nagyságát illeti, figyelembe veendő, hogy a párisi kiállítási épületek téfogata a volt bécsi 1873-kiállítási épület árnyával szemben sokkal csekélyebb emel fogva az egyes államok rendelkezésére bocsátott terület ugyanazon arányban szűkebbre lett kimerve.

A Magyarországra eső terület valószínűleg 4—500 [] méterben fog megállapitarni. Ezen helyi körülmények, valamint a rendelkezésre bocsátott terület viszonyok részvételük módzatait tekintetében bizonyos korlátot szabnak eljárásuk elche.

A hely szük volta kötelezőségekké fogja tenni annak minél okserubb felhasználását, — tehát a mennyire lehet csakis oly tárgyak kiállítását, a melyek kivétel czikkeket képeznek, vagy a melyek versenyképessége, azok kiállítását az országra nézve hasznossá teszi.

Mostoha pénzügyeink, és a közkiállítások helyesen felfogott czéjja pedig azt fogják tolni követelni, hogy ne annyira a külső dísz- és értéktelen látványosságok segítségével igyekezzünk feltűnni, hanem inkább kiállítási tárgyainkunk belérteke és haladottsága kelte fel a külföld figyelmét.

Ezen vezéreket szem előtt tartva, az enquete feladatátul következő pontokat tűzöm ki: 1) Kijelölés azon csoportoknak és osztályoknak, a melyeket illetőleg Magyarország képvisellete a kiállításon kívánatos. 2) A gyűjteményes kiállítások szervezése. 3) A vidéki kiállítási bizottságok székhelyeinek, területeinek, és működési körének meghatározása. 4) A bejelentési határidő meghatározása. 5) A kiállítási tárgyak előleges bírálatának szabályozása. 6) A kiállítási tárgyak gyűjtésének módzatai. 7) A mi az első pontot illeti, szükséges, hogy a mellékelt 3 rendbeli közlemény elsőjébe kebelében mihamarabb tanácskozás tárgyává tegye, és e részbeni javaslatát küldöttjei által az enquete el- terjeszse. Egyáltalában az ügy érdekében kívánatos, hogy a mennyiben (czím) a tárgyalás kitűzött pontok egyikét vagy másikát, illetőleg eddig még nem nyilatkozott volna, azokat az enquete-et megelőzőleg tárgyalja, s így lehetővé tegye, hogy küldöttjei nem csupán egymás nézeteiket, hanem a (czím) felfogását is egymásolthassák.

Az enquete megtartására f. hó 26-át tűzöm ki, a mely napon reggeli 9 órakor a keresk. miniszterium tanácstermében a tanácskozmányok megindittatni fognak. Ezen enquete-be (czím kebeléből ad I. 1) báró Kocmeister Frigyes elnök, Ráth Károly alelnök és dr. Szvetenay Miklós kamarai titkár urakat, 2) Schauder Frigyes titkár urat, 3) Flaudor Ignác elnök és Schindler Ferenc titkár urakat, 4) Deil Jenő titkár urat, 5) Strasser Albert titkár urat, 6) Gáman Zsigmond titkár urat, 7) Dück Jozsef alelnök urat, 8) egy kiállítási ügyekben jártas tagot, 9) Gáál Jenő titkár urat, ad H. Korizimes László alelnök, Möriz Pál titkár, Térey Pál és dr. Rodiczky Jenő, egyesületi tag urakat, ad III. dr. Szabóky Adolf alelnök és Posner Károly egyleti tag urakati ad IV. Reitz F. elnök urat és egy kiállítási ügyekben jártas tagot, ad V. egy kiállítási ügyekben jártas tagot, ad VII. egy kiállítási ügyekben jártas tagot, ad VIII. Gamauf Vilmos urat, hívom meg. A kiküldetés eszközésére vonatkozó jelentését az enquete megtartása előtt ideje korán elvárnom. Budapest, 1877. február 10-én. Trefort s. k.

Törökország álladalmi szervezete.

Irta Propper N. János.

Kozigazgatás. Vila et. Szandzók. Valis. Matesarif. Deftardar. Mul-Mudsi. Magyarország felosztása a török uralom korában.

(Folytatás.) Ugyanezen rendszer erőszakoltatott a török uralom korában Magyarországra is: a büszke hódítók ugyanis a meghódított tartományokba nemcsak adózási rendszerüket, de egyszersmind közigazgatási, belkormányzati intézményeiket is áttűltették és pedig azonnal a meghódítás után s ebben rejlik egyik főoka a török uralom nyomasztóságának az egyszersmind annak: miért viszárságának a meghódított nemzetek anyai idegenkedéssel és gyűlölettel a földhó uralma iránt, ez indokolja azon szivós törekvést, miért iparkodtak ezen igaznak nevezet uralmat nyakuról lerzni. A történetírás kétségbevonhatlan bizonyossága szerint legalább is annyi nyomot szenvedett, annyi — ha nem több — megvetést, lealázitást túrt a magyar saját kormányától, mint a törököktől, de ha bár az alkotmány visszaállításáért, a nemzet történeti jogait folytatott folytonos belküzdelmek tanulságok szolgálhatnak arra, hogy ezen szent jogok teljes öntudatában volt mindig és lesz mindig a magyar, arra példát, hogy a véle nemzetköz, örök frigyre lépett uralkodóhálzá szakítani akarna, a történet felmutatni nem tud; sőt ellenkezőleg a megpróbáltatás legválságosabb napjaiban mintegy feledve lőnek az útott s még be sem gyógyult sebek s a nemzet életet s vért áldozott uralkodójáért. Nem így volt ez a törökkel. Az uralma alatt átél 145 év folytonos küzdelem volt uralma ellen s teljes lerázással végződött, bizonyssá-

Tudósítás a n.-káliai kórház-bárlól. M—1. J—5. E hónap 10-én, ugyanazon napon, a melyen itt a korcsolyából tartott meg N.-Kállóban a meghálzá tanácstermében a káliai kórház javára rendezett elche-bál.

Ha Vasco di Gámanak szobor. Franklin örök emlékeztet jutt az emberiség történelmében osztályrésztül, miis megérdemlül egy darab halhatatlanságot a kiállott kinszenvedésekkért, melyek árán e bálban részvételt megvásároltuk. Csapokdó hóesésben rohantunk a vaspályához; a jegyváltásra sem volt időnk, Nyiregyháza fizettünk a megillető büntetéssel egyet-mben. Onnan cabriolet segítségével (a civilizáltalan nyiregyházi talyigának nevezi) voltunk megunkat N.-Kállóba szállítandó; igaz, hogy lassan haladtunk, — a befogott valamely melancholius paripa leheltet, mely orthodox nézeteivel, a haladás esküdt elenségeinek, és azt tökéletesen megvetni látszott, de végre a bál napján megérkezünk. — Mintha összeesküdött volna ellenünk örök, pokol és a bál rendezőség, neki a bált szombat napon kellett megtartani; mi ugyanis minden igyekeztünk daczóra nem voltunk képesek egy szabóra szert tenni (lévén a káliai szabók általában izraelita hitvallásuk), ki rosszul elszámolt és az utat megcsinált tolettünk salonképességet a kellő potenciára emelte volna. Nem volt mit tennünk, mint a kefesegítségével megelégedni, melyvel aztán ugy, a hogy frakkunk redonit kiegyengettük. De a legnagyobb baj most következett. Miképt a táncterembe érni, mely cipőink beszárova ne legyenek? Könyvi szép hölgyeinknek obligát anyagi minőségűben szányaik segítségével, de mi equipage-al nem rendelkező szegény fiatal emberek, hogy jussunk a parkett-talajra anélkül, hogy lábaink a föld régei ne érintenék? E megfellelhetetlen látszó kérdés, mely vállalatunkat a mostoha sors által elibénk pördített akadályok legyőzésé után, az utolsó pillanatban vesztélyezteté, akkép oldottuk meg, hogy ügyvel bajjal felhajásztunk egy rozszant talyigát mely benünk végre a tettek színhelyére szállított. A fényesen diszi-

Vidéki levél.

Tudósítás a n.-káliai kórház-bárlól. M—1. J—5. E hónap 10-én, ugyanazon napon, a melyen itt a korcsolyából tartott meg N.-Kállóban a meghálzá tanácstermében a káliai kórház javára rendezett elche-bál.

Ha Vasco di Gámanak szobor. Franklin örök emlékeztet jutt az emberiség történelmében osztályrésztül, miis megérdemlül egy darab halhatatlanságot a kiállott kinszenvedésekkért, melyek árán e bálban részvételt megvásároltuk. Csapokdó hóesésben rohantunk a vaspályához; a jegyváltásra sem volt időnk, Nyiregyháza fizettünk a megillető büntetéssel egyet-mben. Onnan cabriolet segítségével (a civilizáltalan nyiregyházi talyigának nevezi) voltunk megunkat N.-Kállóba szállítandó; igaz, hogy lassan haladtunk, — a befogott valamely melancholius paripa leheltet, mely orthodox nézeteivel, a haladás esküdt elenségeinek, és azt tökéletesen megvetni látszott, de végre a bál napján megérkezünk. — Mintha összeesküdött volna ellenünk örök, pokol és a bál rendezőség, neki a bált szombat napon kellett megtartani; mi ugyanis minden igyekeztünk daczóra nem voltunk képesek egy szabóra szert tenni (lévén a káliai szabók általában izraelita hitvallásuk), ki rosszul elszámolt és az utat megcsinált tolettünk salonképességet a kellő potenciára emelte volna. Nem volt mit tennünk, mint a kefesegítségével megelégedni, melyvel aztán ugy, a hogy frakkunk redonit kiegyengettük. De a legnagyobb baj most következett. Miképt a táncterembe érni, mely cipőink beszárova ne legyenek? Könyvi szép hölgyeinknek obligát anyagi minőségűben szányaik segítségével, de mi equipage-al nem rendelkező szegény fiatal emberek, hogy jussunk a parkett-talajra anélkül, hogy lábaink a föld régei ne érintenék? E megfellelhetetlen látszó kérdés, mely vállalatunkat a mostoha sors által elibénk pördített akadályok legyőzésé után, az utolsó pillanatban vesztélyezteté, akkép oldottuk meg, hogy ügyvel bajjal felhajásztunk egy rozszant talyigát mely benünk végre a tettek színhelyére szállított. A fényesen diszi-

ezen nem segíthetünk s felhívom hogy jöjjön velem ebédelni. Bármennyire szivesen maradtam volna is magamban, de nem utasíthatam vissza barátságos meghívását, így ezen néhány napot, melyet Dublinban töltöttem el, folytonosan velem voltam.

Tizenharmadik fejezet.

Párnap múlva egy reggel néhány gyorsan odavetett sorból álló levelet vettem Cursontól, melyben hiv haza az ezredhez, mely jelenleg a legnagyobb mulatságokkal tölté idejét, s én rém nagyszükségűkben. Az órány nincs jelen és így bár mily színben bemutatathatom arczomat.

Ezen levél följárat rögtön intézkedtem hogy ezredemhez indítassak vissza. (Folyt. köv.)

A „Debreczeni Ellenőr“ tírczija.

Lorrequer Henri vallomása.

Angol regény. Tizenkettedik fejezet.

(Folytatás.) Így tehát Waller elérte czéjját, de a kikötött tizenzer forintot soha sem adta meg, mert azt mondá, hogy egyoldalul megszegte a szerződést. Személyesen pedig nem találkoztam vele, mert távol el azon épvénzöl, mit ilya reudelt neki. Miután ily események közben szabadság idom vege felé járt, elindultam saját ezredem után. Hogy pedig a sok kérdézősködést és élcezeléseket elkerüljem megírtam Custonnak

mily kalandokon mentem keresztül és hogy ha jó angyalom el nem hagy talán már meg is nosselem volna. Dublinba érkezve egyik legnépszerűbb barátomat O' Flaherti Tonot ösmertem fel, ennek kedvéért párnapra Dublinba maradtam.

„Kedves régi barátom Lorrequer soha sem hittem volna, hogy ont itt találom mondá e régi barát — ez valóban szerencse réám nézve. „Hogyan Tom! Nem tudja, hogy ezredem Irlandban van! Hisz azt tudnia kellene. „Ó igen. Néhány nap előtt velök ebédelttem. De mondja csak ön Párisba utazott, hogy ott egy felette szép és rendkívül gazdag valakit egy herczeg leányát nőül vegye, ha ugyan jól emlékszem. Tréfa nélkül, mindnyájan azt állították hogy szerencsés meg van állapítva, s nem kell bizonyítgatnom, hogy ennek senki sem örült jobban mint én. „Tehát ezt mondották? Átkozott fiuk, mindég csak élz és gony — csodálom hogy ön

nem értette el a tréfát — azt hiszem pedig elég mulatságos volt. Ezt rövid szagatott modorban adtam elő, mi közben piros lettem mint a pipacs és nyugtalan mint egy oskolás gyermek. „Tréfa? No ez akkor átkozott jó tréfa volt, mondá Tom, mert még az öreg Carden is hitte e történetet, és azt mondá, hogy hat havi szabadság időt eszközölt ki önnek, hogy mindent elrendekessen. Továbbá azt mondá, hogy az ön ipatól a nemes hogy a nevént mindég elfelejtetem!

Guy Lordól nem de? mondám alattomos pillantással Tomra.

„Nem, barátom, mondá szárazon, nem Guy volt — hanem hogy folytassam — Párisból levelet kapott, melyben meglepetését fejezi ki, hogy ön ígértéhez képest nem ment el utának; ő emlékszik Guy nagybátyjára és még sok másra a mi már nem jut eszembe — De hát mit jelentessen mind ez. Épen ugy

bolondá tette a nemes a lordot mint a tábornokot? Ez újság volt réám nézve. Neretséges magyarázatot hebegtem, és megígértem hogy a részletekre is kitérek. Tehát lehetséges lenne, hogy igazságtalanul jártam el Callouby irányában, hogy soha sem volt szándéka Jane Lady-nak tett nyaralásom elé akadályokat gördíteni — hogy Jane hu volt hozzám, és hogy minden részvevo között én érdemlek meg róvást? Ó mily élés lenne a remény ha ez eset fordulna elő. Mily kínzó szemrehányásokat tettem én magamnak, mily nehéz volt lelkiismeret-em, és mennyire óhajtottam hogy megbocsássonak és meg kegyelmezzenek.

Tom ez aatt közönyös dolgokról beszélgetett, míg ily gondolatok keringtek agyam-ban; végre midőn észrevette hogy nem figyelek rá, hirtelen megállott és így szólott.

Világosan látom Henri, hogy valami nem úgy történt a mint óhajította volna, s talán nem esáldódom ha ezt ki mondom; de most

